

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 152/21
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Караџић-Ристић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., ул. ... бр. ... и малолетне ББ, из ..., ул. ... бр. ..., чији је колизијски старатељ ВВ, запослена у Градском центру за социјални рад у ..., одељење ..., ул. ... бр. ..., против туженог ГГ, из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Бранислав Вукосављевић, адвокат из Београда, ул. Булевар Краља Александра бр. 199, ради оспоравања очинства, одлучујући о жалби туженог која је изјављена против пресуде Вишег суда у Београду П2 бр. 53/20 од 24.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П2 бр. 53/20 од 24.12.2020. године.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Београду П2 бр. 53/20 од 24.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилца АА, из ... и малолетне ББ, из Б..., па је утврђено да тужени ГГ, ЈМБГ ..., из ... није биолошки отац малолетне тужилце ББ, рођене године, уписане у МКР за матично подручје ..., под бројем ... за годину ..., што је тужени дужан да призна и трпи да се на основу те пресуде у матичној књизи рођених за матично подручје ... под бројем ... за годину, брише као отац малолетне тужилце ББ, све у року од 15

дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи АА, из ..., на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 204.150,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, из свих законских разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама) у вези са чланом 202 Породичног закона ("Сл. гласник РС", бр. 18/2005, 72/2011 - др. закон и 6/2015), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а због којих би побијана пресуда морала бити укинута. Изрека првостепене пресуде је јасна и у складу са разлозима у образложењу који су такође јасни, потпуни и непротивречни стању у спису и изведеним доказима како у односу на чињеничне закључке тако и у односу на примењене прописе, па не садржи такве недостатке због којих се не би могла испитати, због чега неосновано садржина жалбе туженог указује да је приликом њеног доношења учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља АА и тужени ГГ били су у браку од 10.5.2003. године, који је разведен пресудом Првог основног суда у Београду од 11.12.2013. године. У том браку рођена је малолетна ББ, дана ... године, а тужени је уписан као њен отац, тј. као отац детета рођеног у браку у изводу из матичне књиге рођених, а на основу одредбе члана 45. став 1. Породичног закона. На основу спроведених ДНК анализа и утврђених резултата, ГГ није природи, биолошки, отац малолетне ББ, од мајке АА.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је применом члана 56. став 1, 252. и 256. став 4. Породичног закона усвојио тужбени захтев тужиље, из разлога што је током поступка несумњиво утврђено да тужени, који је као муж мајке детета у смислу члана 45 став 1 Породичног закона у извод из матичне књиге рођених уписан као отац детета, није биолошки отац мал. ББ како произлази из налаза и мишљења судског вештака генетичара на који парничне странке нису имале примедби. Приликом одлучивања, првостепени суд је ценио и истакнути приговор непотпуне пасивне легитимације али је нашао да је исти неоснован из разлога што тужиља нема сазнања о претпостављеном оцу мал. детета те самим тим у тужби за

оспорување очинства није могла да као туженог означи и особу која је биолошки отац мал. ББ, а чињеница да та особа није у тужби означена, нити се током поступка придружила тужиљама, не спречава мајку односно дете и мајку да оспоравају очинство детета уписаном лицу у матичну књигу рођених, уколико постоје оправдани разлози.

За побијану одлуку, првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд као другостепени. Апелациони суд прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом као и примену материјалног права у смислу члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима се истиче да је првостепени суд пропустио да испита да ли мајка детета заиста не зна или не жели да каже ко је биолошки отац детета те да наведено доводи дете у ситуацију губитка једног родитеља, односно у ситуацију која ће бити лошија него тренутна ситуација у којој је тужени сматран оцем детета. Наиме, у ситуацији када је вештачењем против кога парничне странке нису имале примедби утврђено да тужени није биолошки отац детета, при чему је тужиља током поступка изјавила да нема сазнања о претпостављеном оцу мал. Леде, правилан је закључак првостепеног суда да чињеница да тужиља није у тужби означила биолошког оца детета не спречава мајку, односно дете и мајку, да оспоравају очинство детета мушкарцу уписаном у матичну књигу рођених, уколико постоје оправдани разлози при чему је и колизијски старатељ мал. детета током поступка изјавио да предлаже да суд усвоји тужбени захтев. Следом изнетог, није основан ни приговор непотпуне пасивне легитимације како је правилно оценио првостепени суд, јер тужиља нема поуздана сазнања ко је биолошки отац детета да би тужбом било обухваћено и то лице.

И по оцени Апелационог суда, у поступку ради оспорувања брачног или ванбрачног очинства улога туженог је по правилу намењена мушкарцу који је уписан у матичну књигу као отац детета, а у зависности од околности конкретног случаја у позицији туженог се мора наћи претпостављени отац као нужни и јединствени супарничар, па се овим наводима жалбе не доводи у питање потпуност пасивне легитимације. У том контексту захтев за утврђење основаности захтева за оспорување брачног очинства је од прејудициелног значаја за поступање у парници за утврђење ванбрачног очинства.

Приликом одлучивања, овај суд је ценио и остале жалбене наводе туженог али је нашао да исти нису од утицаја на доношење другачије одлуке, па их посебно не образлаже.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка будући да је иста донета правилном применом чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку. Супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је, на основу врсте спора, тужиљи АА досудио нужне и потребне трошкове применом важеће АТ и ТТ, и за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај

суд као другостепени.

Из свега напред изнетог, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић**

Д-на:

- предмет доставити Вишем суду у Београду;

С у д и ј а,